

עמ"ת 31197/07/19 - א' ד' (עציר), נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

עמ"ת 31197-07-19 ד' (עציר) נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופט דורון חסדאי

העורר א' ד' (עציר),

ע"י ב"כ עו"ד ערן צלניקר

נגד

המשיבה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד סיגל אלפר

החלטה

רקע כללי בתמצית

1. לפניי ערר על החלטת בית משפט השלום בתל-אביב-יפו (כב' השופטת ש' בן יצחק) מיום 8.7.19 במסגרת מ"ת 44498-06-19, בגדרה הורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים.

2. כנגד העורר הוגש ביום 5.5.19 כתב אישום המייחס לו במסגרת שלושה אישומים נפרדים ביצוע עבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממש - בן זוג, עבירה לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977. בכתב האישום נטען כי העבירות בוצעו כלפי גב' ר' ש' (להלן: "המתלוננת"), בשלושה מועדים שונים - 30.4.19, 25.4.19, 13.4.19 (ת"פ 8034-05-19).

3. בד בבד הוגשה בקשה למעצרו של העורר עד לתום ההליכים (מ"ת 8010-05-19). בבקשה אף נטען כי למשיב שתי הרשעות קודמות באלימות כלפי בני זוג מהשנים 2015 ו-2016. ביום 13.5.19 התקיים דיון בבקשת המעצר. בסופו של יום מצא בית המשפט כי קיימות ראיות לכאורה ועילת מעצר, והוחלט על קבלת תסקיר שירות המבחן.

4. בדיון שהתקיים ביום 23.5.19 ולאחר שהתקבל תסקיר שירות המבחן, נחקרו בפני בית המשפט הוריו המאמצים של העורר, מר י' ד' וגב' א' ד'. בית המשפט מצא להורות על שחרורו של העורר בתנאים אשר פורטו בעמודים 7-8 לפרוטוקול, לרבות מעצר בית מלא בפיקוח רצוף של המפקחים לעיל, כאשר העורר יוכל לצאת ממעצר הבית בין השעות 8:30 עד 14:00 לכל פעילות חוקית ובלבד שיהיה מלווה על ידי מי מהוריו.

5. ביום 20.6.19 הוגש כנגד העורר כתב אישום נוסף בגדרו יוחסו לו עבירות של הפרת הוראה חוקית ותקיפה הגורמת חבלה ממש - בן זוג (ת"פ 44512-06-19). בכתב האישום נטען בין היתר כי ביום 16.6.19 בשעה 1:00 הפר

העורר את הצו שניתן כנגדו במסגרת ההליך הראשון, כמפורט מעלה, ואף תקף את המתלוננת.

6. בד בבד הוגשה בקשה למעצרו של העורר עד לתום ההליכים (מ"ת 44498-06-19). בבקשה אף צוין כי לחובת העורר שתי הרשעות קודמות בעבירות כנגד בת זוג וכן תלוי ועומד נגדו תיק אלימות כנגד אותה מתלוננת בגינו היה מצוי בתנאים מגבילים. כן נתבקש בית המשפט להורות על חילוט הערבויות שניתנו במסגרת מ"ת 8010-05-19.

7. ביום 2.7.19 התקיים דיון בבקשה לפני בית המשפט קמא. לשיטת ב"כ העורר לא קיימות ראיות לכאורה ביחס לתיק השני (ר' טיעונו הנרחב בעמודים 4-7 עד שורה 9 לפרוטוקול). השלמת טיעון חלקי אף התקיימה ביום 8.7.19.

8. ביום 8.7.19 ניתנה החלטת בית המשפט קמא מושא הערר, במסגרתה הורה הוא על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים במסגרת ההליך הנוכחי, מ"ת 44498-06-19, וכך גם הבקשה לעיון חוזר בהליך הקודם התקבלה ובית המשפט הורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים אף במסגרת הליך זה (מ"ת 8010-05-19).

9. בקצירת האומר יצוין כי לאחר שבית המשפט קמא עיין בחומר החקירה ושקל את טיעוני הצדדים, מצא כי קיימות ראיות לכאורה לכל המיוחס לעורר בכתב האישום (ר' בש"פ זאדה). בית המשפט קמא מציין כי צפה בסרטונים שבחומר החקירה ואף בתיעוד מעצרה של המתלוננת על ידי השוטרים, כאשר היא נראית מצמידה פיסת ממחטה לשפתה. בית המשפט מצא תימוכין לגרסת המתלוננת, כמפורט בסעיפים 24-30 להחלטתו. בית המשפט מסכם את החלטתו כך שהתמונה המסתמנת ממכלול הראיות ברורה וקיימות עדויות תומכות לגרסת המתלוננת כי היא הותקפה ובתמונות ניתן לראות שן עליונה שחלקה שבור ואת הפצע בשפתייה ונמצאו סימני דם ברורים, כמתועד בתמונות השונות. משכך מצא בית המשפט כי קיימות ראיות לכאורה אף בנוגע לעבירת התקיפה ולא רק בנוגע להפרת ההוראה החוקית (ר' סעיפים 39-44 להחלטה). בית המשפט מצא כי קיימות עילות מעצר, הדגיש כי עצם הפרת ההוראה חוקית מהווה עילה עצמאית למעצר ואף זו מתקיימת בענייננו (ר' סעיף 21(א)(2) לחוק המעצרים). בית המשפט קמא בא לכלל מסקנה כי המפקחים נמצאו כבלתי ראויים והעורר אף אינו צולח את השלב הראשון במבחן הדו־שלבי שנעשה בו שימוש עת בוחן בית המשפט היתכנותה של חלופת מעצר.

10. בערר שלפני תוקף העורר את החלטת בית המשפט קמא, הן במישור קיומן של ראיות לכאורה (ר' סעיפים 15-32 ו-39-41), נעשית התייחסות לעורר עצמו למצבו (ר' סעיפים 33-36), העורר מייחד פרק למחדלי החקירה שקיימים לשיטתו (ר' סעיפים 37-38). כמו כן תוקף העורר את החלטת בית המשפט קמא במישור המסוכנות והעדר אפשרות לחלופת מעצר (ר' סעיפים 42-48) והוא מתייחס אף לסוגיית הפרת מעצר הבית (ר' סעיף 49). לשיטת העורר, לא היה מקום לקבוע שהוריו אינם ראויים לשמש כמפקחים ולשיטתו שגה בית המשפט קמא עת קבע כי לא ניתן לתת בו אמון ולא היה נכון לבחון אפשרויות מתונות יותר מאשר האמצעי הדרסטי של מעצר ממש (ר' בהרחבה סעיפים 49-55). באשר לסוגיית החילוט, סבור העורר כי היה מקום לנקוט בחילוט מתון/חלקי ולחלופין להותיר את סוגיית החילוט לאחר סיומו של התיק העיקרי.

11. ביום 21.7.19 התקיים דיון בערר. ב"כ הצדדים טענו איש-איש כמידתו בתמיכה לעמדת שולחו, כמפורט

בעמודים 1-10 לפרוטוקול). לא מצאתי לשוב על הטיעונים, והם מדברים בעד עצמם.

12. מטיעון ב"כ העורר עולה למעשה כי הוא ממקד את עיקר טיעונו באי-קיומן של ראיות לכאורה לגבי כתב האישום השני ובמיוחד באשר לעבירת התקיפה עצמה, כאשר ביחס לסוגיית הפרת ההוראה החוקית נראה שלא קיימת מחלוקת כי קיימות ראיות לכאורה לאישום זה.

תיק החקירה - ראיות לכאורה

13. הודעה מיום 16.6.19 שעה 2:42, גב' איבון בן עוז - מצינת שהגיעו זוג תיירים מחדר סמוך לחדר 602, שהם רואים בחדר הסמוך שגבר מכה אישה. שאלה אותם באיזה חדר והבינה שזה 603 ואז התקשרה 100. עלתה להוציא את הבחורה מהחדר, דפקה על הדלת, לקוח אמר שהכול בסדר, אמרה שרוצה לראות את הבחורה ומה שלומה. יצאה הבחורה מהמקלחת ואמרה לה ש"הכול בסדר", היא אמרה לבחורה שתצטרך לצאת למסדרון והבחור יישאר בחדר. הבחורה השיבה לה ש"הכול בסדר, סתם ריב והיא ברוחה". העדה מצינת כי אמרה לאישה שהמטרה בדרך ואז "שניהם ירדו ללובי... ואז חזר (הגבר - ד"ח) ואיים עליי שהתקשרתי למשטרה".

14. הודעה מיום 16.6.19 שעה 2:50, מר ניר יצחק - מציין כי ישב במרפסת חדר 602 והזוג היה בחדר 603 הצמוד ויש קיר בין שתי המרפסות "וניתן לראות מה מתרחש בתוך המרפסת וחדר ושמענו את הבחורה צורחת ובוכה ונשמע כמו פאניקה".

15. הודעה מיום 16.6.19 שעה 4:27, גב' ר' ש':

א. לדבריה, העורר יצא למעצר בית ולא יידעו אותה והוא "השאייר לי הודעות בסטטוס הוואטסאפ שהוא רוצה את המשפחה... וזהו ואז חזרנו לדבר... והייתי באה אליו למעצר בית והיום הוא רצה לצאת למלון והוא כבר היה בחוץ והוא היה מסטול..." (עמוד 2, שורות 4-7).

ב. לדברי המתלוננת, העורר אסף אותה במונית והגיעו למלון "והוא חטף סיבוב על איזה מילה שאמרתי ודפק את הראש במנורה שמה בצד ואז התחיל לצאת לי דם וצעקתי שיפסיק... ואז הוא אמר לי עוד פעם 'את לא תאיימי עלי' ואז הוא הרביץ לי שוב פעם עד שנשברה לי שן וירד לי מלא דם מהשפה וקמתי לשירותים לשטוף ואז דפקה פקידת הקבלה... זהו אמרנו לה שהכול בסדר... וא' אמר לי שהוא יתאבד... ואמרתי לו שנלך לפני שהמשטרה יגיעו..." (עמוד 2, שורות 8-14).

ג. עוד ציינה המתלוננת כי העורר יצר עמה קשר "איזה יומיים אחרי שהוא השתחרר", לדבריה "אנחנו כבר הרבה זמן נפגשים". היא נשאלה האם היא מבינה שמפגשים אלו אסורים והשיבה "אני יודעת. גם הוא ידע אבל בסדר... בסדר כאילו נפגשנו" (עמוד 3, שורות 21-24). היא נשאלה כמה פעמים נפגשו מאז והשיבה "לא יודעת, הרבה פעמים" וזו פעם ראשונה שיש אלימות מאז השחרור (עמוד 3, שורות 31-34).

ד. עוד נשאלה המתלוננת על מה היה הריב באותו יום והיא השיבה **"שהוא הלך לעשות עוד פעם סמים והוא כבר הפר את המעצר בית לפני שהוא היה איתי וכבר היה בחוץ"** (עמוד 3, שורות 39-40).

ה. המתלוננת נשאלה איך הרביץ לה העורר והשיבה **"פשוט היינו שנינו במיטה והתווכחנו... ואז זרקתי לו הערות על זה שהוא נרקומן ומכור ואז הוא דפק לי את הראש בשידה, שבר לי את השן ויצא לי מלא דם ואז הוא שחרר"** (עמוד 3, שורות 45-47). ובהמשך, **"אחרי שהוא דפק לי את הראש במנורה ולפני שהוא שבר לי את השן הוא חנק אותי ופשוט נתן לי איזה מכה לפרצוף... ואני אמרתי לו שכולי דם ושיעזוב אותי ואז קמתי לשירותים..."** (עמוד 3, שורות 53-55).

ו. המתלוננת ציינה שהעורר **"נכון שהוא חנק אותי"** ויש עליה חבלות **"רק בפרצוף"** (עמוד 4, שורות 64-67).

16. העורר בהודעתו מיום 16.6.19 שעה 5:33 נשאל האם הוא אמור להיות בזמן הזה במעצר בית והשיב **בחיוב**, הוא נשאל מדוע הפר את מעצר הבית ולא השיב **לשאלה זו**, הוא נשאל מתי יצר קשר עם המתלוננת וטען שהיא זו שיצרה עמו קשר. לדבריו, עשתה כן לפני שבועיים אך הוא יצא מאחר שהיא **"לא הרגישה טוב... אז חששתי לבריאותה..."** (עמוד 2, שורות 15-16). העורר הודה כי נפגשו במלון ולא השיב **לשאלה** מי שכר את החדר (עמוד 2, שורות 18-20).

17. לדברי העורר, הוא נפגש עם המתלוננת במלון בחצות. הוא נשאל מה קרה בחדר והשיב **"כלום, רבנו"** (עמוד 3, שורה 28), ובהמשך ציין **"רבנו והתווכחנו"** (עמוד 3, שורה 34). העורר הכחיש שהייתה אלימות. הוצג לו כי שוטר ראה דם בחדר והוא השיב שזה דם שלו ולא סיפק הסבר איך המדובר בדם שלו (עמוד 3, שורות 45-50). העורר הכחיש את דברי המתלוננת כי הכה אותה, לדבריו **"זה לא קרה"** (עמוד 3, שורות 55-56).

18. הוצג למשיב שיש למתלוננת נפיחות בראש ודם בשפה ושן שבורה, תשובתו **"אני לא יודע איך זה קרה"** (עמוד 4, שורות 66-67). לדבריו הוא שתה שני בקבוקי יין באותו ערב והמתלוננת הייתה זו שתקפה אותו. העורר שב וטען שהדם בחדר הוא שלו (עמוד 5, שורה 12). הוא נשאל מה לגבי החבלות שעל המתלוננת והשיב **"היא אמרה שנשכה את זה, היא אמרה שנשכה את השפה או לא?... אז היא נשכה את השפה שלה"** (עמוד 5, שורות 114-117) ולגבי השן השבורה השיב שזה **"לא ממני תיקח אותי לתא"** (עמוד 5, שורות 118-119).

19. י' ד' (המפקח), בהודעתו מיום 17.6.19 שעה 9:57, נשאל האם בלילה שהעורר יצא הם שמעו אותו והשיב **"לא... פתח את הדלת ויצא, הבית שלנו די גדול, זה בית פרטי ואפשר לצאת גם מהחלון"** (עמוד 3, שורות 24-27).

20. א' ד' (המפקחת), בהודעתה מיום 17.6.19 שעה 10:01, ציינה כי **"אני לא יכולה לראות אם הוא נכנס או יוצא וחוץ מזה שאני ישנה אני לא שומעת כלום"** (עמוד 2, שורה 10).

21. בתיק מצוי דו"ח פעולה של השוטר מטנס רימון מיום 16.6.19, בו נאמר בין היתר כי הם הגיעו למלון, הוא ניגש לפקידת הקבלה איבון בן עוז, מסרה שהגיעו אליה זוג תיירים ומסרו שהם בחדר 602 **"ושמעו בחורה בוכה וצורחת וראו בחור שמרביץ לה, כל זה ראו מהמרפסת"**. השוטר מציין כי הפקידה אמרה לו שעלתה למעלה לראות מה קורה עם הבחורה, דפקה בדלת, הבחור ששכר את החדר אמר שהכול בסדר, היא שאלה איפה הבחורה והוא אמר לה שהיא בסדר ושמעה אותה בשירותים וכשדיברה איתה אמרה שהכול בסדר, **"אכן שמעה אותה בוכה"**. ביקשה ממנה לצאת מהשירותים ולדבר איתה, היא חזרה שוב שהכול בסדר, **"היה ויכוח והסתדרנו"**. לדבריה, הבחור **"חזר ואיים על הפקידה שהזמינה משטרה"**. עוד מציין השוטר שהיה על המתלוננת **"דם מהייתה עם מפית מנקה את הדם מהשפתיים ובנוסף סימני דם על הידיים... וכששאלתי אותה ממה זה מסרה נשכתי את השפתיים... שאלתי אותה אם הוא הרביץ לה מסרה שסך הכול היה ויכוח והיא לא מעוניינת בהגשת תלונה נגדו"**. עוד מפרט השוטר כי **"עליתי לחדר שם אותר סימני דם על המגבת, על המצעים, במקלחת והרצפה..."**.

22. בתיק מצוי מזכר של שוטר יוני אילוז מיום 17.6.19 (דו"ח תובנות) ובו מפורטים סרטונים שונים. כמו כן מצוין סרטון "הגעה למלון", רואים את המפגש עם פקידת הקבלה אשר מספרת את אשר אירע, רואים את אחד העדים שמספר שמשכתן בחדר סמוך, מספר שהוא ובת זוגו ישבו במרפסת **"שמעו בכי וצרחות, ראינו עושה ככה (מסמן תנועה של מכות) ואז ירדנו לקבלה להזעיק משטרה"**.

23. בתיק מצוי מזכר נוסף של שוטר שי קוזוקרו (דו"ח צפייה) מיום 17.6.19, בו מצוין כי ראה בסרטון (שמסתיים ב-9526) את המתלוננת **"מחזיקה ביד נייר על השפה"**. בסרטון נוסף (שמסתיים ב-3889) נרשם כי ניתן לראות את המתלוננת **"מחזיקה נייר ומנגבת משהו בפנים"**. קיים עוד מזכר של השוטר שי קוזוקרו מיום 17.6.19 (דו"ח שמיעה מוקד 100) בו צוין כי ביצע האזנה להקלטת מוקד 100, נשמע המודיע שאומר ומפרט מיקום המלון והחדר ואומר **"מישהו מכה בחורה ויורד לה דם והיא צורחת לגמרי"**.

24. בתיק החקירה מצויים **ארבעה גיליונות צילום** המכילים שבע תמונות, כאשר בשש מן התמונות נראית המתלוננת עם חבלה בשפתה וכן עם שן שבורה חלקית. כמו כן מצולמות כפות ידיה. בצילום נוסף נראה העורר עם שתי שריטות על צווארו. כמו כן מצויים בתיק החקירה **ארבעה גיליונות צילום** נוספים המכילים שבע תמונות ובהן נראים כתמי דם על המיטה, בכיור, על גבי מגבת, על רצפת העץ ועל גבי מתג חשמל.

25. בתיק החקירה מצוי דו"ח עימות מיום 16.6.19 שעה 6:00 בין העורר לבין המתלוננת. המתלוננת נשאלה מה קרה באותו לילה והשיבה **"למה אתה מתחיל איתי, תתחילו איתו"**. העורר נשאל מה קרה בלילה והשיב **"כלום, אני רוצה להתאבד, כלום, עוזב אותי"**. המתלוננת נשאלה מי יצר קשר עם מי והשיבה **"הוא"** ונרשם כי העורר אמר שיש לו הודעות שהיא יצרה איתו קשר. המתלוננת נשאלה ככל הנראה מה עשה העורר באותו לילה ונרשם כי העימות נעצר, העורר נעמד ודפק את הראש בקיר ואמר שהוא רוצה להתאבד ולא רוצה עוד את העימות.

26. עוד מצוי בתיק **מכתב בכתב יד** שהתקבל בתביעות תל אביב ביום 26.6.19 מאת המתלוננת, אשר מבקשת לסגור את התיק נגד העורר **"מחוסר עניין לציבור"**, לדבריה מדובר בוויכוח שבעת סערת רגשות **"גלש למעט פיזיות, הרגשתי פגועה וכועסת ולכן הגזמתי עם התיאור..."**. לדברי המתלוננת במכתב, העורר גבר טוב, לא יודע להתמודד

עם מצבי לחץ, ניסה להתאבד כמה פעמים, הקשר ביניהם מאוד טוב, הולך להיות להם ילד והיא ביקשה שתינתן לו הזדמנות להשתנות על ידי טיפול מתאים/תסקיר מבחן. לדבריה אין לה כל עניין בהעמדתו לדין, **"הוא למד את הטעות שלו ולא יחזור עליה, ובשיתוף עם הגורמים הנכונים יקבל את הטיפול הנכון... סך הכול הוא טעה, כולנו טועים וכולנו בני אדם"**.

27. עוד יצוין כי הוצגו בפני בית המשפט תסקיר שירות המבחן מיום 19.5.19 וחוות דעת המרכז הרפואי לבריאות הנפש "אברבנאל" בעניינו של העורר מיום 30.6.19, כמפורט דלהלן:

א. **בתסקיר שירות המבחן** נאמר בין היתר כי ממידע שנמסר לו, העורר אובחן כלוקה בתסמונת אספרגר בגינה מטופל תרופתית, קיים קשר של שיחות עם פסיכולוג פרטי אשר הופסק לאחרונה בשל עזיבת הפסיכולוג את הארץ. השירות מציין כי מעיון בגיליון רישומו הפלילי של העורר עולה כי הוא הורשע פעמיים בעבר בגין ביצוע עבירות אלמ"ב. לדברי השירות, בעת הביקור במעצר הוא התרשם כי העורר מצוי בתחושת מתח וחרדה ושלל כוונות אובדניות. לענין הקשר הזוגי מציין שירות המבחן כי העורר מסר שהכיר את המתלוננת לפני כשישה חודשים, בת 19, וניתן להתרשם כי המדובר בקשר המאופיין בתועלתנות שבאמצעות מימון צרכיה קיבל מענה לצרכיו השונים. שירות המבחן מציין כי לאורך השיחה הרחיק עצמו העורר מכל התנהגות אלימה או פוגענית כלפי המתלוננת. השירות יצר קשר עם המתלוננת, אשר מסרה כי לא תוכל להגיע לשירות, תיארה תחילת הקשר ביניהם כתקין, זאת לצד התנהגות אלימה ופוגענית מצידו של העורר כלפיה בתקופה האחרונה. השירות מציין כי מהמידע שבידיו עולה תמונה של דינמיקה זוגית סוערת ובלתי יציבה המאופיינת ביחסי תועלתנות ותלות תוך שניכר קושי לסיים את הקשר הזוגי באופן שקול ובוגר. לדעת שירות המבחן, האמור בתסקיר מחזק את ההערכה בדבר סיכון להישנות התנהגות בעייתית מצד העורר בהקשרים שונים שאינם בהכרח במישור הזוגי. במסגרת הערכת הסיכון הביא השירות בחשבון את קשיי העורר בתקשורת ובהתנהלות חברתית ובניהול קשר זוגי בוגר, כאשר לא ברורה אינטנסיביות צריכת חומרים על ידו באופן שיתכן ומגביר קשייו בוויסות וסיכון להתנהגות פוגענית. השירות מתרשם מצורכי שליטה שקיבלו מענה בפער הגילאים, כמו גם בהבדל ביכולת הכלכלית ומגוריה של המתלוננת בדירת העורר. שירות המבחן אף מביא בחשבון כי ככל שהמתלוננת אכן הרה, צפויים לחזור ולעלות מתחים וקונפליקטים בקשר עמה שעלולים להגביר סיכון להישנות התנהגות בעייתית ופורצת גבולות. השירות אף מציין גורמים מפחיתי סיכון, כמו למשל תמיכה משפחתית משמעותית מצד ההורים, לרבות במישור התעסוקתי והכלכלי, כולל הפניית העורר לגורמי טיפול ייעודיים והיענות לסמכות ההורים. בסופו של תסקיר ומבלי להתעלם מהתמונה המדאיגה ביחס לקשייו החוזרים של העורר בוויסות דחפים בהקשר הזוגי, ממליץ שירות המבחן על שחרורו לבית הוריו בפיקוחם הצמוד לסירוגין, כולל ביציאה לעבודה בצמוד למי מהם והטלת צו פיקוח מעצרים למשך שישה חודשים על מנת לבחון התאמתו לקבל טיפול במסגרת התואמת את מאפייניו.

ב. **בחוות הדעת** שהוצגה צוין כי בבדיקת העורר ניכר שהוא במתח וחרדה, לא שקט, נבוך ומתקשה להביע את עצמו והסיטואציה קשה לו. צוין כי במהלך השירות הצבאי היה העורר במעקב פסיכיאטרי וקיבל טיפול תרופתי, אינו מוכר למערכת הפסיכיאטרית ומאובחן כסובל מתסמונת אספרגר. צוין כי בקבלתו ביום 25.6.19 סירב לתת שתי לסמים והסכים רק למחרת. ביחס למצבו הנפשי כיום מצוין בחוות הדעת כי העורר מסוגל להבדיל בין טוב לרע ובין מותר לאסור, מסוגל להבין ולעקוב אחר ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו

ומסוגל להבין את מהות האישום נגדו ואת הפסול במעשים המיוחסים לו וכן מסוגל לעזור ולהיעזר בעורך דינו. ביחס למצבו בעת העבירה, נאמר כי הנ"ל היה במצב של אינטוקיטציה (הרעלה חריפה של אלוהול) וייתכן גם תחת השפעת סמים מרצונו החופשי.

ראיות לכאורה - המסגרת המשפטית

28. בשלב בחינתן של הראיות לכאורה בוחן בית המשפט האם חומר הראיות הגולמי המצוי בידי התביעה יכול להצביע על סיכוי סביר להרשעה (ר' בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(2) 133), כאשר משקלן של הראיות עתיד להיקבע בהליך העיקרי ולא במסגרת הליכי המעצר (ר' בש"פ 8568/13 **מוגריבי נ' מדינת ישראל** (26.12.2013). לפיכך, אין מקום בשלב זה לדון במשקלן של הראיות נוכח אי דיוקים או סתירות כאלה ואחרות הקיימות בהן, אלא אך לבחון האם יש בכוחה של התשתית הראייתית הלכאורית להצביע על סיכוי סביר להרשעה, תוך מתן משקל לסתירות מהותיות הגלויות על פני הדברים, ככל שאלה קיימות (ר' בש"פ 5588/12 **ניאמצ'יק נ' מדינת ישראל** (24.9.2012); בש"פ 8311/13 **אברמוב נ' מדינת ישראל** (19.12.2013); בש"פ 4692/06 **אלמוגריבי נ' מדינת ישראל** (20.6.2006)).

29. כמו כן נפסק כי בשלב בחינת התשתית הראייתית לא ידרש בית המשפט לטענות הנוגעות למהימנות או למשקל הראיות, אלא במקרים חריגים, כאשר חומר הראיות מגלה על פניו סתירות או פירוט מהותיות, המלמדות על חולשה בולטת בתשתית הראייתית (בש"פ 5191/13 **אבו חאמד נ' מדינת ישראל** (29.7.2013); בש"פ 8477/12 **פיניש נ' מדינת ישראל** (29.11.2012); בש"פ 5867/15 **חמאסה נ' מדינת ישראל** (24.9.2015)).

30. כך גם נפסק, כי "על מנת לכרסם כרסום של ממש בפוטנציאל הראייתי הגלום בראיות בשלב הלכאורי, אין די בהצבעה על סתירות בדברי העדים, אלא יש להראות כי הסתירות גלויות על פניהן, וכי הן מקעקעות את הגרסה באופן שלא יאפשר ליתן בה כל אמון ויציגה כמשוללת יסוד (ראו: בש"פ 385/11 ציון נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 20.1.11) (להלן: עניין ציון); בש"פ 9376/09 פלוני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 1.12.09))" (בש"פ 352/11 **ארז איאסי ברי נ' מדינת ישראל** (25.1.11)).

31. לאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים ובחנתי את תיק החקירה, ובהינתן כל האמור לעיל, נחה דעתי כי קיימות ראיות לכאורה לצורכי המעצר עד תום ההליכים, בהתאם **להלכת זאדה**.

32. באשר להפרת ההוראה החוקית, סבורני כי אין חולק שקיימות ראיות לכאורה לאישום זה. נראה כי אף ב"כ העורר אינו חולק על קיומן של ראיות לכאורה ביחס לעבירה זו. בנוסף, הודאתו של העורר לפיה הוא אמור להיות בזמן מעצרו במעצר בית מדברת בעד עצמה. כך גם יתר הראיות שבתיק מלמדות שהמדובר בהפרת תנאי שחרורו של העורר, אשר בשעת לילה מאוחרת היה אמור להימצא במעצר בית בבית הוריו ובפיקוחם.

33. כך גם נמצא כי קיימות ראיות לכאורה לעבירה המיוחסת לעורר בגין תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש:

א. ראש וראשונה ניתן להסיק על קיומן של ראיות לכאורה מהודעתה המפורטת של המתלוננת ומתיאור המכות שהכה אותה העורר ומפגיעותיה כתוצאה מכך.

ב. חיזוק ממשי לדברי המתלוננת נמצא בתמונות השונות שמצויות בתיק החקירה, כמפורט מעלה (ר' סעיף 24 לעיל), כאשר בתמונות ניכרים סימנים של דם בחדר וכן נראית המתלוננת עם חבלה בשפתה ושן שבורה.

ג. לעניין הסימנים שהתגלו בחדר, ר' גם דו"ח הפעולה של השוטר מטנס מיום 16.6.19, המתאר כי המתלוננת ניקתה עם מפית את הדם משפתיה והיו סימני דם על ידיה וכי כאשר עלה לחדר איתר שם סימני דם (ר' גם מזכר קוזוקרו מיום 17.6.19; ר' תמונת המגבת).

ד. הודעתו של ניר יצחק אף היא מדברת בעד עצמה, והוא הדגיש כי שמע בחורה צורחת ובוכה בחדר הסמוך (ר' גם מזכר השוטר אילוז מיום 17.6.19).

ה. הדברים מקבלים חיזוק מדברי פקידת הקבלה איבון בן עוז, לפיהם המתלוננת יצאה מהמקלחת ואמרה לה שהיה ריב, והם מתחזקים נוכח העובדה שהעורר איים עליה כיוון שהתקשרה למשטרה.

ו. לא למותר לציין כי העורר בעצמו ציין שהוא והמתלוננת **רבו**. לא קיים בתיק החקירה ביסוס כלשהו לטענת העורר כי הדם שנמצא בחדר הוא דם של העורר והוא לא סיפק כל הסבר לטענה זו (ר' סעיף 17 לעיל).

ז. לא למותר לציין את מזכר קוזוקרו מיום 17.6.19, דו"ח שמיעה מוקד 100, בו ציין כי בהאזנה לקלטת המודיע מציין כי מישוה מכה בחורה ויורד לה דם.

34. ב"כ העורר מבקש לייחס משקל משמעותי למכתב המתלוננת מיום 26.6.19 (ר' סעיף 26 לעיל), ככזה הפוגע פגיעה משמעותית בראיות לכאורה. ראוי להדגיש כי המתלוננת מציינת במכתב זה, בין היתר, כי העימות בינה לבין העורר **"גלש למעט פיזיות"**. כמו כן סבורני כי לעת הזו יש מקום להתייחס למכתב זה, אשר נכתב כעשרה ימים לאחר האירוע ונסיבות כתיבתו לא הובררו דין הצורך, בזהירות יתרה (ר' בש"פ 260/06 **פלונית נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 8.2.06). למשמעויותיו של מכתב זה ומשקלו מן הראוי שתידרש הערכאה המבררת.

35. **נוכח האמור לעיל מצאתי את מסקנתו של בית המשפט קמא והנמקותיו, כי קיימות ראיות לכאורה ביחס לשני האישומים, כנכונים וככאלה שאין מקום להתערב בהם.**

הפרת הוראה חוקית

36. הפרת תנאי השחרור מהווה עילת מעצר עצמאית, העומדת בפני עצמה ואינה קשורה לעילות המעצר האחרות (בש"פ 7364/02 **מדינת ישראל נ' אדרי** (17.9.2009)). נקבע בפסיקתו של בית משפט זה, כי עילת מעצר נפרדת זו "נעוצה בהפרת האמון שניתן על-ידי בית המשפט בנאשם, שעה שהשחרור לחלופת המעצר נוצל על ידו לביצוע עבירה נוספת..." (בש"פ 7853/12 **אלעודרה נ' מדינת ישראל** (8.11.2012)). כפי שנקבע בבש"פ 507/00 **מזרחי נ' מדינת ישראל** (6.2.2000): "לכן, אם נאשם ניצל לרעה את השחרור מן המעצר, והפר את האמון שבית המשפט נתן בו, אם בדרך של ביצוע עבירה נוספת ואם בדרך אחרת, הוא הוכיח כי יותר אין הוא ראוי לאמון של בית המשפט" (ר' גם בש"פ 5673/11 **אטינגר נ' מדינת ישראל** (6.8.2012); בש"פ 2806/14 **מדינת ישראל נ' ריכטר** (16.4.2014)).

37. הלכה היא כי אמנם לא כל הפרה של תנאי שחרור תביא למעצר מאחורי סורג ובריח; אך הפרה בעלת חומרה תביא לכך. כבר נפסק לא אחת כי הדבר מסור לשיקול דעתו של ביהמ"ש הדן על פי הנסיבות וטיב ההפרה, הכל מכח הוראת סעיף 21(א)(2) לחוק המעצרים. המרשה את בית המשפט לצוות על מעצרו של נאשם, בין היתר, אם הופר תנאי מתנאי הערובה (ר' בש"פ 3962/00 **גאנם נ' מדינת ישראל** (11.6.2000); בש"פ 4901/05 **סלים נ' מדינת ישראל** (19.6.05); בש"פ 10696/05 **לבנון נ' מדינת ישראל** (24.11.05)).

38. ככלל, ביצוע עבירה נוספת או הפרה של תנאי שחרור על-ידי נאשם ששחרר בתנאים מגבילים מובילים להחמרה בתנאיה של חלופת מעצר ובהגבלות הכרוכות בה (ר' בש"פ 507/00 **מזרחי נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(1) 385, 392 (2000)). אולם, הכול תלוי במכלול נסיבות העניין (ר' בש"פ 8588/12 **מדינת ישראל נ' זרבאילוב** (19.11.2012); בש"פ 8652/12 **מדינת ישראל נ' חג'ג' נ' חג'ג'** (10.12.2012); בש"פ 5511/14 **מדינת ישראל נ' פלוני** (14.8.2014)). בהקשר זה יודגש כי לא היה בידי ב"כ המשיב להציג חלופת מעצר/מפקח אחר פרט לזו הקודמת.

39. לא למותר להזכיר עיקרון יסודי, לפיו חלופת מעצר מתבססת על אמון שבית המשפט רוחש לנאשם. שהרי אין חלופת מעצר אלא אם יש עילת מעצר ואין עילת מעצר אלא אם יש יסוד סביר לחשש בדבר מסוכנות הנאשם, הימלטותו מן הדין או שיבוש הליכי משפט. אם למרות זאת בית המשפט מסתפק בחלופת מעצר הוא עושה זאת משום שהוא סומך על הנאשם שלא ינצל את השיחרור מן המעצר כדי לעבור עבירות נוספות. אם נאשם ניצל לרעה את השיחרור מן המעצר והפר את האמון שבית המשפט נתן בו, הוא מוכיח כי אין הוא ראוי לאמון בית המשפט (ר' בש"פ 8123/99 **רשד נ' מדינת ישראל** (27.12.99); מ"ת (ב"ש) 50785-02-11 **מדינת ישראל נ' סייד** (25.5.11)).

40. בנסיבות העניין ומששחרורו של נאשם לחלופת מעצר מותנה ביכולתו של בית המשפט לתת בנאשם את האמון כי לא ינצל לרעה את שחרורו מן המעצר ובכך תסוכל תכלית המעצר (ר' בש"פ 1352/07 **פאחל נ' מדינת ישראל** (22.2.07); בש"פ 2829/08 **סוסן נ' מדינת ישראל** (8.4.08)) הרי שבענייננו אנו נראה כי אין מקום ויקשה עד מאוד ליתן אמון בעורר. התרשמות בית המשפט קמא וקביעתו בנקודה זו בדין יסודה ולא מצאתי מקום להתערב בה.

41. משמצא העורר להפר באופן בוטה את החלטת בית המשפט ואת תנאי שחרורו כפי שנקבעו במסגרת מ"ת 8010-05-19 ולבצע עבירה נלווית חמורה בזמן ההפרה, הרי שאין מקום להורות על שחרורו.

42. כפי שצוין לעיל, נמצאו ראיות לכאורה אף לעבירת האלימות כלפי בת הזוג. סעיף 21(א)(1)(ג)(5) קובע מסוכנות בגין עבירות של אלימות בבן משפחה כמשמעותו בחוק למניעת אלימות במשפחה, כאשר הנטל להפרכת המסוכנות מוטל על העורר.

43. ביחס לעבירות מסוג זה נקבע כי "עבירות הנעברות תוך התפרצות זעם בלתי נשלטת, וכאלה הן, לרוב, עבירות האלימות במשפחה, מחייבות מעצר משום שחלופת מעצר, שביצועה תלוי תמיד ברצון הנאשם עצמו, אינה אפקטיבית" (ר' בש"פ 5276/99 פלוני נ' מדינת ישראל (18.8.99)). כך אף נקבע כי בעבירות אלימות "...ובמיוחד בעבירות של בן זוג כלפי בת זוגו, עוצמת האלימות הפיזית אינה המדד הבלעדי, אף לא המדד העיקרי, לבחינת מסוכנותו של הנאשם. על בית המשפט לבחון את 'הצבע והגוון' של המסוכנות על רקע מכלול התנהגותו של הנאשם כלפי בת הזוג" (ר' בש"פ 655/10 דוידוב נ' מדינת ישראל (3.1.10)).

44. בית המשפט קמא בהחלטתו הראשונה במסגרת מ"ת 8010-05-19 מצא לאמץ את המלצת שירות המבחן ולשחרר את העורר בתנאים. העורר הפר את תנאי שחרורו בצורה בוטה וקיצונית תוך ביצוע עבירה נלווית נוספת, היתה לעבירה בגינה הוגש כתב האישום הראשון. העורר מצא להפר את האמון שנתן בו בית המשפט. כידוע, הלכה היא כי "בבסיסו, שחרור בערובה הוא מעין חוזה אמון בין המשוחרר לבין בית המשפט. המשוחרר מתחייב לכך שיעמוד בתנאים ובית המשפט, בהנחה שהוא נותן בו אמון - מורה על שחרורו. כל האמצעים הנוספים יהיו אלו מפקחים בשר ודם או איזוק אלקטרוני, אינם אלא חישוקים שנועדו להבטיח את קיומו של החוזה, אולם אינם יכולים להוות את בסיסו" (ר' בש"פ 9854/06 עטיאס נ' מדינת ישראל (13.12.06)).

45. החלטתו של בית המשפט קמא בדבר אי־היות המפקחים ראויים לשמש ככאלה בעתיד מקובלת עליו ומבוססת ולא נמצאה עילה להתערב בה.

סוגיית החילוט

46. בית המשפט קמא ערך דיון בבקשת החילוט ביום 8.7.19 ובסופו של דיון ולאחר שניתנה ההחלטה בדבר מעצרו של העורר עד לתום ההליכים בשני ההליכים שעניינם תקיפת המתלוננת, מצא בית המשפט קמא להורות על חילוט הערבויות עליהן חתם העורר בהליך הקודם, ערבות עצמית בסך 15,000 ₪ והפקדה בסך 8,000 ₪, לטובת אוצר המדינה.

47. בדיון שלפני טען ב"כ העורר לעניין החילוט, כמובא בין היתר בעמוד 6, שורות 14-21 לפרוטוקול. ב"כ המשיבה ציינה כי היא מותירה את ההחלטה באשר למיתון גובה החילוט לשיקול דעת בית המשפט אך מתנגדת לביטול החילוט לחלוטין תוך הותרת נושא זה לסוף ההליך.

48. בנסיבות העניין ולפנים משורת הדין, ומבלי שנקבע כי שיקולי בית המשפט קמא בסוגיית החילוט אינם ראויים, ונוכח עמדת המשיבה, מצאתי לקבל את הערר בנקודה זו ולהורות על חילוט מחצית מכלל סכומי הערבויות שהפקיד

העורר, כאשר גורל המחצית השנייה של הערבויות יחתך על ידי בית המשפט קמא עם תום הדיון בתיקי הת"פ בעניינו של העורר.

סוף דבר

49. בהינתן כל האמור לעיל, מצאתי כי לא נפלה כל שגגה בהחלטת בית המשפט קמא.
50. אשר על כן מצאתי לדחות את הערר, ובסייג לעניין החילוט, כאמור בסעיף 48 לעיל.
51. ב"כ המשיב ידאג להעביר לשב"ס בהקדם את הדו"ח הפסיכיאטרי מיום 30.6.19.
52. תשומת לב שלטונות שב"ס למצבו הנפשי של המשיב ולהמלצת הפסיכיאטר המחוזי בדבר תנאי מעצרו.

ניתנה היום, כ"ב תמוז תשע"ט, 25 יולי 2019, בנוכחות המשיב
בא כוחו וב"כ המשיבה.